

"Lauw Loene heeft halve zolen onder zijn schoenen "

Lauw Loene heeft halve zolen onder zijn schoenen en drinkt groene thee maar is door en door tevree in huize Zon aan Zee

Ten lange leste uit mijn benauwde veste een ego blog in het kielzog van het strevende stevende bevende VKblog. Lauwtje Loene is in dit boek de hoofdpersoon. Hij schrijft zijn hele leven teksten al over kut plus lul is neuken naar de mode van de zestiger jaren. Hij is kind uit een gezin vaan zestien lamzakken en opgevoed door drie vrouwen die van vrouwen houwen.

Zijn beste vrienden zijn Robbie de Rammer, Rufus de Rukker, Tinus Tussengas , Loutje Bulk , Vieze Flip de Flapper en Bertus Stijgerpijp, bij elkaar goed voor zestig jaar tuchthuis straf.

Niet om uitgegeven te worden bij een echte uitgever schreef hij , want die hebben geen zin in achterhaalde zestiger jaren meuk over het criminele sirkwie, maar om te bewaren voor Ma en de dove kinderen in Margraten met al die bomgaten en dat ereveld van gevallenen, dat waren me toch een hinderen, die treiterden iedereen de tram uit. Margreet uit Margraten viel van ellende gewoon bijna van de graat omdat ze alleen maar vissenkoppen vrat. In Blauwdorp liep iedereen met groene vingers rond per slot van rekening.

Of gele vingers vanwege het buksjek roken.

De lezer weet hoe het gaat. Hou maar eens maat! Recht zo die gaat! Zo blijf je van de straat in spagaat.

Nogal logisch dat zijn dochters geregeld afgetuigd wer den, die dove kwartels en met half afgescheurde oren gillend en een omgedraaide neus met de gaten naar boven vol regenwater krijsend thuis kwamen als een hok vol speenvarkens thuis kwamen bij Ma en bij Opoe van Sinderen die ginder met meneer de Pinne nog met de handschoen was getrouwd in 1949 toen hij in Indië diende en de bruinjoekels blauwe bonen uit zijn spuit in hun reet joeg en hoe zijn aanstaande vrouw zestien hinderen van kinderen had gebaard met behulp van dorpsdokter Peerke Pommerans, die collega van dokter Pulder zaait papavers en palavert er wat op los . De patiënten allen de klos.

Het uitgeven van een manuscript, oooh, nee hoor daar is Lauw Loene veel te bescheten voor, te beschaafd en te bescheiden. Hieronder een deel van het geheel ...

Het hele jaar bloeide de jasmijn en dat was fijn voor wie een jasmijn wilde zijn. Als de jasmijn niet bloeide dan bloeide er wel een andere plant. Geen centje pijn dus. Het geeft het klimaat van het romantische proza van Lauwtje Loene aan.

In het dal van Tyrus en Sidon stonden de cypressen vol op in in bloei. Het was begin mei. Alle vogels legden tegelijk een ei en kwetterden er op los. Iedereen voelde zich vrij en blij. De sappen begonnen weer te stromen. Neukdrang alom. De natuur riep en hij riep terug. Een uil zat in de olmen. Stromvgeld wiekten bij tijd en wijle onrusstig over en de donderkoppen joegen langs het zwerk boven het grasperk.

Op de stoffige zandweg waar een karretje vol ouwe wij ven reed met houten wielen door de heuvels, fladderden randdebiele meisjes in kleurige jurkjes en vleiden zich krols voor de voeten van de wandelaar die met zijn wandelstok er terloops in ging porren.

Gelukkig zat er een flinke rubberen dop aan het uiteinde van de wandelstok waarmee hij het meisje zat op te poken onder haar mini jupe in d'r intiem dus kwam het niet zo hard aan. Het liep allemaal met een sisser en een spuitbus luchtverfrisser af.

Het was trouwens nauwelijks een rokje te noemen wat die aan MTV en BNN verslaafde rotmeiden aan d'r lijer trokken want er zat miniem stof aan, hooguit tien centimeter onder d'r kut en dan hield het op zodat de jarretels duidelijk te zien waren voor de doorsnee viespeuk en op de tramhalte van lijn 13, de ongelukslijn.

Mannen deugden niet. Seksistische zwijnen.

Onder een lage middagzon verscholen tussen de cactus sen, lag de kak en vullis huizenhoog er tussen, kweelden de hoerenherenhemelhennen er met de haren bijgesleept tussen de parasoldennen er lustig op los in het Ouwe Wijvenbos op het sterretjesmos.

Lauw Loene voelde zich de klos. Waarom was hij zelf geen cactus met kak er tussen? Wat was het leven nog waard voor Lauw Loene en de Loene Nachwuchs?

Een jonge vos dribbelde scheef als een kreeft weg van hem. Wat een rare kop had die vos, hij leek wel een beetje op Bokito.

De wandelaar keek om zich heen, wat verdwaasd stond hij stil, keek hij onder de staalblauwe hemel over de spiegelgladde zee uit en knikte tevreden. Zwaar weer op komst. Zeker weten! Verdomd als het niet zo was. Hij moest de asla maar gauw gaan legen als ie weerom was in zijn houten hut.

Achter hem stonden de bergkammen in de wolken alsof ze die wilden kammen, net zoals wolkenkrabbers de wolken wilden krabben. Geen stront aan de knikker, nergens een flikker of een kutbikker, monkelde hij. Hij was niet van steen maar was toch graag alleen. Vel over been. Ver heen.

Hij vroeg zich peinzend af wat hij met al zijn in en ruitjes cahier opgeschreven lul verhalen, die hij sinds zijn vroeg jeugd geschreven had, aan moest. Hij was nu te oud als beroepsouwe hoer en geboorneerde dorpsklootzak om zijn manuscripten aan te bieden aan een zesderangs uitgever en het was te laat om beroepschrijver of kunstenaar te worden maar weer te vroeg om zijn laatste asem uit te blazen dus bleef hij maar liever parkeerwacht in Haarlem of con cierge. Nee, dat mocht niemand weten, behalve Ma.

Over een zwaar bescheten, smal kronkelpad liep de eenza me wandelaar piekerend terug naar het dorp met zijn opoe fiets in de hand en de ochtendkrant van wakker Nederland in zijn kontzak, dat beneden in de bekende draadnagelbaai lag met uitzicht op de tafelwafelberg vlak bij het keien strand waar kunstenaar Bokito met zijn vlooiencircus vaak met zijn blote reet en dikke buikie op de keien zat of met zijn kloten in het hete zand om nog een beetje een ego boost te hebben. Uodaten die hap.

Van Ma kon ie ook niks anders dan een handbevrediging stijl van rukkenstein krijgen terwijl ie liever met zijn roomklopper nat ging in een kersvers pruimpje in plaats van in een afgeneukte slet met een uitgelubberd lusthol ter grootte van de IJtunnel om over die schaaamlippen die bijna tot op de grond hingen maar te zwijgen die moest hij net als de zware donkerrode velours gordijnen eerst opzij schuiven om een knoop in te leggen dat ze op hun plaats bleven.

Op alle wandelingen filosofeerde hij als filosofie student en bedacht hij wilde verhalen, die doorspekt waren met tegennatuurlijke sex. Hij wilde alles gezegd hebben, ge dacht, uitgevonden en het liefst ook gedaan hebben, net als die kunstenaar Fred van der Wal. Zelfs heel vieze dingen zoals je eigen hand onderschijten, poep kneden of een drol op tafel draaien en die met de vlakke hand gaan pletten als er visite was zodat de spetters tot tegen het plafond zaten.

Echt van die gesubsidieerde BBK kunstenaars acties die in sloegen als een bom onder het pluche publiekje van de Rijks academie.

Maar dat kon allemaal niet vanwege slapte aan de beurs. De geest wilde wel in hem, maar het vlees was zwak. Appelgebak braacht uitkomst met kaneel. Zijn leuter was voor goed in slaap gevallen, liet zijn kopje hangen en alleen mudje Viagra kon daar nog iets aan veranderen. Slikken of stikken dus met zijn slappe, stopverfkleurige kleuterpiemel.

Onder de dennen, vlak bij de vennen waar ze paarden aan het mennen waren, en het licht doorschemerde, vermengd met de geur van hasj, schoten hem vaak dingen te binnen die niet nieuw voor hem waren, dus daar schoot ie ook geen zak mee op. Hij ging op een bank zitten aan de rand van een rotspartij die uitkwam in zee en dacht er over om naar beneden te springen dan was ie van alles af. Rotspartij of rotspartij, that's the question zoals de grote CHurchill al zei als ie in bad zat op de badmat samen met Billy Bathgate. Badgat.

Terug in het dorp begon hij in zijn favoriete café “De Vette Bobbelomaan” te noteren waar hij tijdens zijn wandelingen op had zitten broeden. In de glinstering van de zon bewogen traag beschimmelde schommelende mensen schimmen die in zijn bierglas voorbijkwamen en verdwenen. Hij zag dingen die er niet waren, begreep hij. Hij keek over de zee en mijmerde voor twee. Snel bestelde hij een glas groene thee en begon met schrijven. Als Ma het maar goed vond...

(wordt vervolgd)